

HÄNNÄLLÄNSÄ HÄMMENTÄÄ TILANNETTA Ihan tavallinen Markku heräsi aamulla väsyneenä, vaikka ikkunasta paistoi lämmin aurinko. Hän nukkui vierailla pahoilla ja sai huonosti unta. Kaiken lisäksi pikkutunneilla hänelle kasvoi pitkä häntä. Se ei olisi voinut tapahtua huonompaan aikaan, sillä tänään oli hänen kihlajaiset. Muutamat kihlajaisvieraat olivat jo saapuneet morsiamen Maija Kumpulaisen kotitaloon kunnioittamaan kihlaparia. Tästä tulisi pitkä päivä, Markku mietti. Markku voi pahoin. Otsa oli kylmä, vaikka ihon pinnalla kimmelsi hikikarpaloita. Niitä valui poskellekin asti, lopulta suuhun. Hän hengitti syvään ja yritti rauhoittua niin paljon kun tilanne antoi myöden. Markun reippaasti ylipainoinen morsian, mutta ei silti läskiperse kuitenkaan, vaan muodokas ja pehmoinen, Maija Kumpulainen saapui makuuhuoneeseen. Hän huomasi oitis hännän ja oli tuohtui tilanteesta. Hän ei löytänyt yhtään huumoria tilanteessa, vaan joutui taistelemaan, että sai kiehuvan raivonsa pysymään hallinnassa. Markku huomasi sen ja päätti olla kertomatta, että oikeastaan piti hännästä ja aikoi pitää sen. Harvalla ihmisellä oli häntä ja vihdoin Markku tunsu itsensä erilaiseksi. Markun kipukynnystä koeteltiin urakalla, kun Maija yritti repiä häntä irti. Markku puri hampaitaan yhteen ja sulki silmänsä ja pakotti itsensä ajattelemaan, jotain muuta kuin valtavaa kipua. Esimerkiksi hän ajatteli erilaisia kalastustarvikkeita; vieheitä ja siimaa. Lopulta Maija lopetti ja pyyhki käsiään Markun sängynpeittoon. Häntä eritti kirkasta käsiä kirvelevää limaa ja Maija sanoi olevansa aivan varma, että häntä sihisi. - TEIT TÄMÄN VARMASTI TAHALLASI! Maija huusi. - En tehnyt, Markku sanoi. - Kuka nyt hännän kasvattaa tahallaan? - Haista paska.

Markun vanhemmat Eero ja Hulda saapuivat huoneeseen. Huone oli vuosia takaperin ollut Maijan omahuone, josta sittemmin tehtiin vierashuone, jota kukaan ei ennen Markkua ollut käyttänyt. He tahtoivat vastauksen siihen, joka hiipi jokaisen kihlajaisvieraan nyrpeiksi muodostuneilla huulille. Oliko pahaa voileipäkakkua enempää, sillä se oli jo melkein syöty, vaikkei ylkä ollut saapunut vielä edes juhlapaikalle? Sekä mistä voisi hakea lisää vessapaperia, sillä se oli likaisesta vessasta loppunut? - Minulla on ongelma, Markku sanoi isälleen vetisin silmin ja nielaisi samalla nyrkinkokoisen kyöneleen. Hän toivoi isältä tukea ja ennen kaikkea lohdutusta kärsimässään hädässä, joka oli jo reippaasti isompi kuin hän jaksoi edes kantaa. Markku vilautti perseessään roikkuvaa sihisevää ja limaista häntää. Hulda pyörtyi. Kuitenkin virkosi pian, mutta pyörtyi uudelleen. - Koita nyt saada se jotenkin housuihisi, Markun isä sanoi ja kummasteli suuresti näkemäänsä. Kertoi vielä, että oli kerran aikaisemminkin nähnyt hännän, mutta se oli koiralla. Markku tunki limaisen hännän farkkuihinsa. Se meni pahasti mykkyrälle ja sitä sattui. Markku laittoi vihreän flanellipaitansa liepeet housuihinsa ja kiristi vyön kurjuuttakin kireämmälle. - Mä en saa hengitettyä, Markku sanoi. - Ei se mitään haittaa, Maija sanoi. Tuskin kukaan huomaisi sitä, ettei Markku hengittänyt. Eero ja Hulda olivat samaa mieltä. Isä taputti Markkua olalle rohkaisevasti ja kertoi olevansa hengessä mukana. Markun oli huono kävellä. Housut näyttivät, kuin niissä olisi ollut iso lasti laiskaa paskaa. Lisäksi limaisesta hännästä erittyi kosteutta housuihin. Tukala tilanne ajatteli Markku, mutta mietti että ihminen oli varmasti joskus selvinnyt pahemmastakin. Sitten menoksi, Markku ajatteli. Äänekäs puheensorina lakkasi oitis, kun Markku tepasteli olohuoneeseen, mihin oli katettu särvintä ja käivärrää. Iloiset ilmeet olivat hänelle vain kasvoja, joita ei osannut yhdistää muistissa olevien nimien kanssa. Markku meni kahvipöydän luokse. Hän tarttui hopeiseen kakkulapioon, josta näki epävarmat kasvonsa. Ne vääntyivät aivan kummallisesti tai sitten kakkulapion hopea väärästi. Markku kuuli kuiskuttelua. Hän ei saanut sanoista selvää, mutta ei ollut vaikea arvata mistä oli kysymys. Keskustelu muuttui hetkittäin vain kiivaammaksi, varsinkin Maijan ryppyisen isoäidin Birgitan ja Markun naapurin Helvin kanssa. He kummastelivat, ettei vessaan ollut kukaan tuonut vielä kukaan paperia. Sen voisi helposti laittaa siihen telineeseen, joka roikkui

seinästä vessanpöntön vieressä. Birgitta oli pukeutunut vaaleansiniseen kesämekkoon ja päässä oli valkoinen pitsihellehattu. Hänen huulissaan ja hampaissaan oli tuhdisti verempunaista huulipunaa. Isoäiti haisi lääkkeille ja virtsalle, hän vaikutti huonovointiselta ja piti välillä tukea seinästä. Naapurin Helvi oli kunnioittanut kihlaparia sinisillä verkkareilla ja keltaisella lyhythihaisella paidalla, jonka vasenta hihaa koristivat ruskeat tahrat. Naapurin Helvi oli aina ollut hieman erikoinen, mutta jostain syystä hänellä oli tällä kertaa hevosenpää sylissään, sekä tarjotin, josta hän tarjosi kaikille omatekoista kasvismakkaraa. - Mullon valahtanu kohtu housuihin, Birgitta sanoi Helville. - Oho, Helvi sanoi. Liian paljon tietoa, Markku ajatteli ja sulki korvansa naisten keskustelulta. Birgitta aikoi selvittää vessapaperi ongelman, sillä hänen todellakin täytyi mennä saniteetti tiloihin ja tarvitsi ehdottomasti mukaansa jotain puhdasta ja pehmoista. Epäselvää oli edelleen, kuka söi viimeisen palan voileipäkakkua, sillä isoäiti ei ehtinyt saada sitä ollenkaan. Eikä Markkukaan sitä saanut, mutta se tuskin kiinnosti isoäitiä, sillä hän oli vanha ja ajatteli vain itseään. - Sitä kirvelee ja se lähtee vissiin irti, Markku kuiskasi Maijalle, joka kaatoi koivunlehtilikööriä äidilleen Siiri Kumpulaiselle. - Koita nyt pidätellä sitä vielä, Maija sanoi. - Ei sitä ehkä voi. Markku oli voimaton sen edessä. Häntä luikerteli lahkeesta, ruskea pää muistutti ensin kakkaa. Päästyään vapauteen häntä iski kiinni Maijan äidin Siirin nilkkaan. Se ravisteli jalasta niin kauan, että Siiri kaatui ja liköörin menivät pitkin ja poikin ja lätsis. Markku koitti sormellaan paikkaa missä häntä oli roikkunut. Sitä lämmitti ja kirveli ja siitä nousi iljettävän hajuista höyryä. Sillä aikaa Maijan isoäiti Birgitta Kumpulainen sai tietää, että viimeisen palan voileipäkakkua söi Markun isä Eero. Siitä ärtyneenä Birgitta tiputti salaa dosetillisen erilaisia pillereitä Eeron kahvikuppiin. Kun häntä kiemurteli valtoimenaan ympäri Kumpulaisen olohuonetta, se sai hysteeristä käyttäytymistä aikaan. Ihmiset nousivat seisomaan tuoleille, pöydille ja isoäidin pottatuolille, joka oli jostain syystä kahvipöydän välittömässä läheisyydessä. Markun äiti Hulda ei kauaa jaksanut katsella hännän rietasta luikertelemista. Hän paloitteli sen pieniksi palasiksi ja laitto palaset pakastusrasiaan. Myöhemmin hän teki siitä soppaa, jota syötiin vielä joulunakin, kinkun asemesta. Illan päätteeksi Markun isä Eero sai äkillisen sydänkohtauksen. Hän mätkähti lattialle ja kaatoi samalla härskisti isoäidin pottatuolin, joka jostain syystä oli nyt siirretty keskelle olohuonetta. Ei siitä kukaan mitään välittänyt, sillä luultavasti, Eero käytti myös viimeisen palan vessapaperia, jota ei illan aikana saatu vessaan enää lisää. Maijan isä epäili, että Markku söi vessapaperia ja sen vuoksi paperi oli äkillisesti ja oudosti loppunut. Eero toipui sydänkohtauksesta, mutta koki sen aikana kuoleman rajakokemuksen. Hän kertoi siitä avoimesti kyyneleet silmissään, kuinka tapasi kuolleita sukulaisiaan. Lopulta hän joutui kuitenkin naurun ja pilkan kohteeksi. Hän sai lempinimen: "Raja Eero." Markulle ja Maijalle syntyi kaksi lasta. Joo, lapsilla ei ollut häntää.